Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (muutoksenhakujaosto)
24 päivänä syyskuuta 2010

Asia T-498/09 P

Petrus Kerstens
vastaan
Euroopan komissio

Muutoksenhaku — Henkilöstö — Virkamiehet — Ylennys — Vuoden 2005 ylennyskierros — Etusijapisteiden myöntäminen — Todistustaakka — Puolustautumisoikeudet — Valitus, jonka tutkittavaksi ottamisen edellytykset osittain selvästi puuttuvat ja joka on osittain selvästi perusteeton

Aihe: Valitus, jossa vaaditaan Euroopan unionin virkamiestuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa F-102/07, Kerstens vastaan komissio, 29.9.2009 antaman tuomion (Kok. H., s. I-A-1-359 ja II-A-1-1881) kumoamista.

Ratkaisu: Valitus hylätään. Petrus Kerstens vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja hänet velvoitetaan korvaamaan Euroopan komissiolle tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Tiivistelmä

1. Muutoksenhaku — Valitusperusteet — Tutkittavaksi ottaminen — Oikeuskysymykset (Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön liitteessä I olevan 11 artiklan 1 kohta)

2. Virkamiehet — Ylennys — Ansioiden vertailu — Yksityiskohtaiset menettelysäännöt (Henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohta)

3. Oikeudenkäyntimenettely — Kirjallinen käsittely

1. Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön liitteessä I olevan 11 artiklan nojalla unionin yleiseltä tuomioistuimelta voidaan hakea muutosta ainoastaan oikeuskysymysten osalta. Ainoastaan virkamiestuomioistuin on toimivaltainen toteamaan tosiseikat, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa sen tekemien toteamusten aineellinen paikkansapitämättömyys ilmenee sille toimitetusta aineistosta, ja arvioimaan näitä tosiseikkoja.

Näin ollen unionin yleiselle tuomioistuimelle tehdyn valituksen yhteydessä voidaan ottaa tutkittavaksi asianomaisen osapuolen väite, joka koskee virkamiesten ylennykseen sovellettavien säännösten arvioinnissa tehtyä oikeudellista virhettä.

(ks. 25 ja 26 kohta)

Viittaukset:

Unionin yleinen tuomioistuin: asia T-338/07 P, Bianchi v. ETF, 19.3.2010, 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen

2. Vaikka kaikki urakehitystä koskevat vuosikertomukset muodostavat tärkeän perustan jokaisen pääosaston käytettävissä olevien etusijapisteiden myöntämistä koskevalle etukäteen tehtävälle arvioinnille ja vaikka tämän vuoksi ansiopisteiden ja virkamiehille myönnettyjen etusijapisteiden välillä on oltava tietty yhteys, tästä ei kuitenkaan voida päätellä, että ansiopisteet ja etusijapisteet vastaisivat toisiaan tarkasti ja aritmeettisesti. Etusijapisteiden tarkoituksena on nimittäin auttaa pääosastoja palkitsemaan ne virkamiehet, joiden ne katsovat osoittaneen erityistä ansioituneisuutta, jota ansiopisteet eivät kuvasta joko siksi, että virkamiesten tulokset ylittävät heidän henkilökohtaiset tavoitteensa tai siksi, että heidän ponnistelunsa ja tulokset ovat olleet huomattavia. Tässä yhteydessä pääosastoille on näin ollen annettava harkintavaltaa, joka niiltä evättäisiin, mikäli etusijapisteiden ja ansiopisteiden välille asetettaisiin vastaavuusedellytys.

(ks. 29 kohta)

Viittaukset:

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin: asia T-422/04, Lavagnoli v. komissio, 23.11.2006, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa, 61 ja 62 kohta ja asia T-385/04, Valero Jordana v. komissio, 1.4.2009, Kok. H., s. I-A-2-1 ja II-A-2-1, 138 ja 153 kohta

3. Suullinen käsittely on kirjallisen käsittelyn tavoin olennainen ja tiettyjä nimenomaisia tapauksia lukuunottamatta myös pakollinen osa oikeudenkäyntimenettelyä, ja sen myötä osapuolet voivat esittää tehokkaasti väitteensä ja erityisesti lausua väitteistä tai näytöstä, joista ne eivät ole voineet lausua kirjallisessa käsittelyssä. Näin ollen sillä, että asianomainen osapuoli ei ole voinut esittää asiakysymyksiä koskevia tiettyjä huomautuksiaan kirjallisesti, koska virkamiestuomioistuin on sallinut vastineen jättämisen ainoastaan tutkittavaksi ottamista koskevien kysymysten osalta, ei voida katsoa loukatun puolustatumisoikeuksia.

(ks. 38 kohta)

Viittaukset:

Yhteisöjen tuomioistuin: yhdistetyt asiat 141/81-143/81, Holdijk ym., 1.4.1982 (Kok. s. 1299, 7 kohta)

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin: asia T-508/93, Mancini v. komissio, 27.10.1994 (Kok. H., s. I-A-239 ja II-761, 33 ja 34 kohta)